

جمعه 27 اردیبهشت 1398 - 11 رمضان 1440 - 17 می 2019

ورود امام خمینی (ره) به جماران (1359 ش)

ه، و امام خمینی (ره) به جماران (1359 ش)، حضرت امام خمینی (ره)، بنیانگذار جمهوری اسلامی ایران، پس از پیروزی انقلاب اسلامی و آغاز به کار دولت موقت، در دهم اسفند 1357 از تهران عازم قم گردیده و تا زمان ابتلا به بیماری قلبی در دوم بهمن سال 1358 در این شهر ماندگار شدند. حضرت امام، پس از 39 روز مداوا در بیمارستان قلب تهران، موقتاً در منزلی واقع در منطقه دربند تهران اقامت گزیدند و سپس در تاریخ 27 اردیبهشت 1359 بنا به تمایل معظم له، به منزلی محقر در محله جماران نقل مکان کرده، تا زمان رحلت در همین منزل ماندند.

بابان استانی دفاع متحرک عراق در جریان جنگ تحمیلی (1365 ش) پس از شکست rlm&های پی rlm& در پی نیروهای عراق از رزمندگان اسلام در جریان جنگ تحمیلی و از دست دادن مناطق استراتژیک جنگ، عراقی rlm&ها تصمیم گرفتند که استراتژی موسوم به دفاع متحرک را در پیش گیرند. بر اساس این استراتژی، موقعیت دفاعی فعلی دشمن به حالت تهاجمی تبدیل شد و دشمن تلاش کرد با کسب پیروزی در عرصه جنگ، قدرت نظامی خود را بار دیگر به نمایش بگذارد. دشمن در این راستا، به تهاجمات متعددی در نقاط مختلف جبهه دست زد و مناطقی را به تصرف خود درآورد. اما این روند که از نیمه اسفند 1364 آغاز شده بود با شروع عملیات حماسه آفرین کربلای یک، با شکست روبرو گردید و استراتژی دفاع متحرک عراق نیز پس از هفتاد روز، با ناکامی کنار گذاشته شد.

آغاز عملیات بیت المقدس، 6 د، استان ماهوت عراق، توسط سپاه (1367 ش)، عملیات متوسط بیت المقدس، 6، در جبهه شمال و منطقه عمومی ماووت در استان سلیمانیه عراق از تاریخ 27 اردیبهشت 1367 و با رمز مبارک یا امیرالمؤمنین (ع)، در پاسخ به شرارت rlm&های دشمن در خلیج فارس و روستاهای مرزی کشور و با هدف خارج کردن نیروهای خودی از تیررس دشمن در دو مرحله به اجرا گذاشته شد و به نتایج زیر انجامید: تلفات نیروی انسانی دشمن: 400 نفر اسیر، 2000 نفر کشته و زخمی؛ فتح ارتفاعات مهم شیخ محمد آسوس و استروگ در منطقه کردستان عراق توسط رزمندگان اسلام به همراه انهدام مقداری از تجهیزات دشمن. با اتمام مرحله دوم عملیات و به دست آمدن اهداف از پیش تعیین شده، دشمن در اوج استیصال، به سلاح rlm&های شیمیایی متوسل شد که با عکس rlm&العمل پدافند شیمیایی خنثی گردید و رزمندگان اسلام به تثبیت مواضع جدید پرداختند.

رحلت آیت الله العظمی، بهجت از مدافع تقلید (1388 ش)، تحصیلات ابتدایی را در مکتب خانه فومن گذراند و در همان شهر به تحصیل مقدمات علوم اسلامی پرداخت. در سال ۱۳۴۸ ق. در سن چهارده سالگی به عراق رفت و در کربلا به تحصیل مشغول شد. پس از آن در سال ۱۳۵۲ ق. به نجف اشرف مهاجرت نمود و قسمت های پایانی سطح را زیر نظر اساتیدی چون مرتضی طالقانی به پایان رساند. وی در آنجا پس از درک محضر میرزای نائینی و آقا ضیاءالدین عراقی، به حوزه درسی محمدحسین غروی اصفهانی پیوست و علاوه بر این از محضر سید ابوالحسن اصفهانی و محمدکاظم شیرازی بهره برد. و علوم عقلی را نزد سید حسن بادکوبه ای فرا گرفت. در سنین ۱۷ یا ۱۸ سالگی در سلک شاگردان اخلاقی - عرفانی سیدعلی قاضی درآمد. بعد از پایان رسانیدن تحصیلات خود در سال ۱۳۲۴ ش. (۱۳۶۴ ق.) به ایران بازگشت چند ماهی را در فومن ماند و پس از تشکیل خانواده بر آن شد که دوباره به حوزه علمیه نجف برود. در راه قصد زیارت حرم حضرت فاطمه معصومه و اطلاع یافتن از وضعیت حوزه قم را کرد؛ ولی در طول چند ماهی که در قم توقف کرده بود، خبر فوت استادان بزرگ نجف یکی پس از دیگری شنیده می شد، لذا او تصمیم گرفت که در شهر قم اقامت کند و در آنجا تحصیلات خود را با حضور در جلسات درس کوه کمری و بروجردی ادامه بدهد. پس از چند ماه اقامت در حوزه علمیه قم که نوبا بود، بنا به نقل مصباح یزدی، برجسته ترین شاگرد علمای دینی شد. آیت الله العظمی بهجت در ۲۷ اردیبهشت ۱۳۸۸ به علت ایست قلبی درگذشت. و پیکر ایشان در حرم حضرت فاطمه معصومه (س) به خاک سپرده شد.

نهل کتاب مقدس، انجیل، حضرت عیسی، بن مریه (ع) انجیل، کلمه rlm&ای یونانی به معنی مژده است و مسیحیان از این جهت آن را مژده می rlm&دانند که به اعتقاد آن rlm&ها، حضرت عیسی (ع) خود را فدای مردم کرد تا همه rlm&ی مردم را از آتش دوزخ ببرد و این کتب اناجیل آن rlm&ها، مژده rlm&ی بهشت است. نام این کتاب دوازده بار در قرآن مجید ذکر شده است. قرآن، انجیل را کتاب خدا می rlm&داند ولی آن انجیلی را کتاب آسمانی می rlm&خواند که مشتمل بر احکام و تکالیف بشر باشد؛ زندگی او را تنظیم کند و سر و سامان بخشد، چنان rlm&که شأن ادیان الهی است. گویند: انجیل rlm&های کنونی نزد مسیحیان چهار است: انجیل مرقس که از همه rlm&ی اناجیل، قدیم rlm&تر است و به احتمال قوی در شهر انطاکیه در حدود سال rlm&های 70 - 65 میلادی به تحریر درآمده است. انجیل متی و لوقا پس از مرقس و انجیل یوحنا، شصت سال پس از مسیح یعنی سال 93 میلادی نوشته شده است. لازم به ذکر است که مسیحیان در کنار این چهار انجیل، به مجموعه rlm&ای دیگر از مکتوبات و رسالات اعتقاد دارند که به مجموعه rlm&ی آن rlm&ها عهد جدید اطلاق

می‌نمایند. به هر تقدیر آن‌چه برای هدایت آدمیان توسط حضرت عیسی (ع) آورده شده، از دسترس ما خارج است و آن‌چه که به نام اناجیل در کتاب مقدس دیده می‌شود، محصول تلاش مسیحیان و رسولان دوره‌ی اول مسیحیت می‌باشد.

انجام عقد اخوت میان رسول خدا (ص) و حضرت علی (ع) (11 ق)، پیامبر (ص) بین یاران خود از مهاجر و انصار عقد اخوت وقتي آیه‌ی "إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ" (حجرات، 10) نازل شد، پیامبر (ص) بین یاران خود از مهاجر و انصار عقد اخوت برقرار کرد و هر يك از مهاجران را با یکی از انصار برادر ساخت. آن حضرت همچنین در پایان، حضرت علی (ع) را به برادری خویش انتخاب نمود. حضرت علی (ع) هرگاه بر روی منبر می‌نشست می‌فرمود: من بنده‌ی خدا و برادر رسول خدا (ص) می‌باشم و هر که غیر از من، چنین ادعایی کند دروغگو می‌باشد.

تولد "ادوارد جنر" پزشکی انگلیسی و کاشف واکسن، ضد آبله (1749م) ادوارد جنر، پزشک معروف انگلیسی در 17 مه 1749م، در انگلستان به دنیا آمد. وی پس از طی تحصیلات مقدماتی، به تحصیل در رشته طب پرداخت و نزد یکی از پزشکان زادگاهش به کسب تجربه مشغول شد. جنر در 21 سالگی راهی لندن شد و تحت نظر یکی از جراحان معروف زمان به کار آموزی پرداخت. او پس از چندی، به مطالعه و تحقیق در مورد بیماری آبله که در آن روزگار، بی‌رحمانه مردم را به دیار عدم می‌فرستاد روی آورد و با تلاش خستگی‌ناپذیر خود موفق شد تا در 14 مه 1796م واکسن ضد آبله را کشف کند. او معتقد بود که تزریق مایه آبله، سبب ایجاد آبله خفیف در انسان می‌شود و همین موضوع موجب مصونیت بدن در مقابل این بیماری خواهد شد. پس از آزمایش موفقیت‌آمیز واکسن آبله، جنر فوراً این کشف را طی رساله‌ی خود نوشت و به دانشمندان ارائه نمود. در این هنگام، برخی دانشمندان او را شعبده باز قلمداد کردند و با عنوان کردن این‌که جنگ با تقدیر و طبیعت، برخلاف موازین دینی است، مبارزات جنر علیه بیماری آبله را تقبیح کردند. اما جنر دست از کار نکشید و به آرامی نظریات و کشفیات خود را به اثبات رساند. کم‌کم جنر شهرت یافت و هزاران نفر را با موفقیت واکسینه کرد. از آن پس آبله کوبی در نقاط دیگر دنیا نیز رواج یافت و بسیاری از مردم، از خطر مرگبار آبله رهایی یافتند. وی سال‌های پایانی عمر را در زادگاهش گذراند و سرانجام در 30 نوامبر 1822م در 73 سالگی در گذشت.